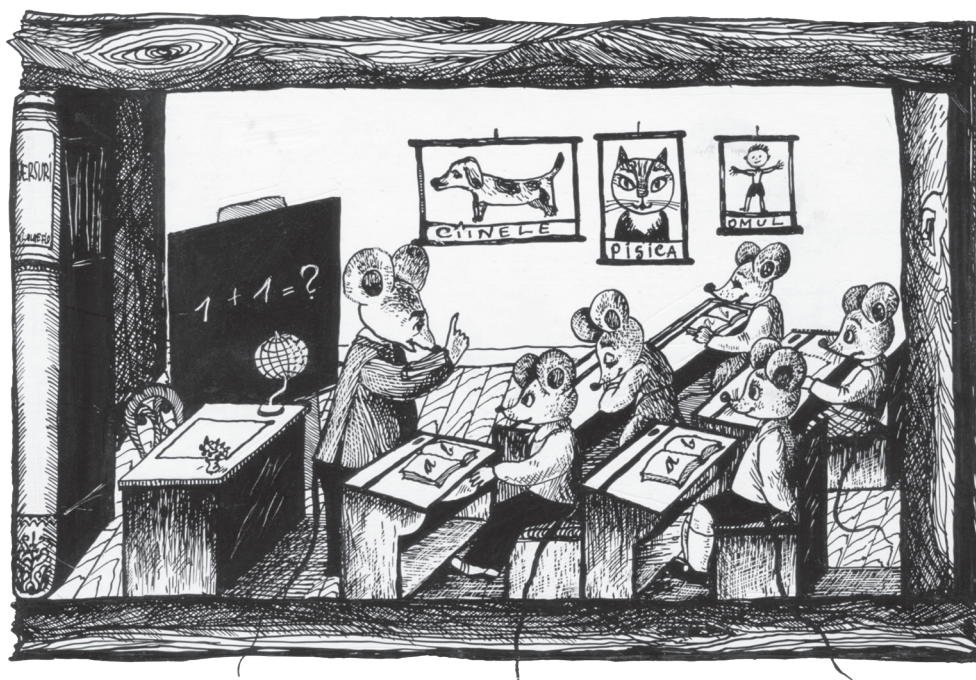

școala lui Chițchiron

Florian Cristescu

ilustrații de SILVIA COLFESCU

editura
VREMEA
BUCUREȘTI
2020

ȘCOALA LUI CHIȚHIRON ESTE ȘCOALĂ PARTICULARĂ

Ronțbădie, Mezinchiț și Ronțisor erau trei șoareci cunoscuți. Ei erau frați și făceau parte din vestita familie Roademult. Fiecare dintre acești frați avea câte mai mulți pușori. Trei dintre pușori și anume Ronț Codiță fără Vârf, Chițchirică Bot ciupit și Chiț Dinte frânt urmaseră vreo două seri cursurile de vioară ale maestrului Roadelini. Dar vioristul aflase că cei trei șoareci nu știau să scrie și să citească și-i trimisese acasă. El le spuse că trebuie să învețe mai întâi abecedarul și apoi notele muzicale.

Când văzură pe copilașii lor că vin acasă înainte de terminarea cursului și când aflară că maestrul Roadelini nu vrea să-i mai învețe, părinții se întristară.

Unul dintre pușori le spuse că domnul Roadelini le-a recomandat ca profesor de abecedar pe domnul Chițchiron, iar altul adăugă:

- Meșterul viorist ne-a spus că după ce vom termina abecedarul are să ne primească din nou la cursurile sale și atunci are să ne învețe să cântăm frumos, repede, repede. Zice că dacă știi abecedarul, lecțiile de vioară merg ușor, ușor, ca pe apă.

Auzind aceste noutăți, părinții se înveseliră. Domnul Chițchiron era unul dintre cei mai buni prieteni ai lor. Se îmbrăcară și plecară să vorbească cu el. Domnul Chițchiron era profesor particular. Adică își întreținea singur școala. Nici statul, nici comuna și nici vreo societate nu cheltuia cu întreținerea ei. Șoarecii care voiau să-și dea pușorii la școala lui, trebuiau să plătească pentru învățatură. De aceea, când frații Roademult îl rugară să primească și pe băieții lor la școală, domnul Chițchiron se bucură. Căci, cu cât veneau școlari mai mulți, cu atât se măreau veniturile școlii.

Iată cum se înțeleseră cei trei frați cu profesorul Chițchiron: frații Roademult să trimită la școală nu numai pe cei trei pușori care fuseseră la cursurile lui Roadelini, ci pe toți cei zece pușori, băieții lor. Cursurile să se țină regulat, în fiecare seară. Pentru munca sa, profesorul trebuia să primească câte zece bucăți de cașcaval mari cât capul unui șoarece și cât s-o putea mai tari și mai vechi, ca să fie cât mai bune de

ros. Pe deasupra, părinții se obligară să-i mai aducă, pentru fiecare școlar, câte trei alune uscate, drept plată pentru caietele, cărțile și condeiele pe care profesorul se obliga să le procure de unde știa el.

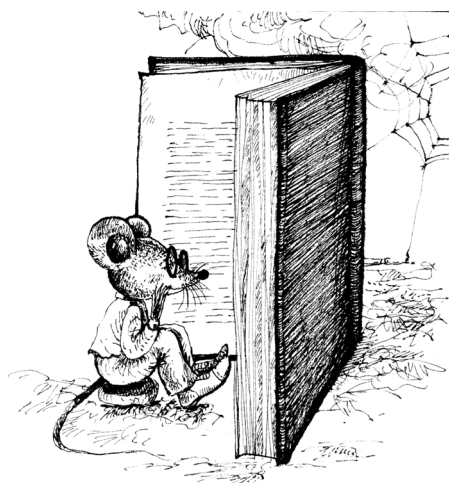
Școala lui Chițchiron era în raftul unei librării. Acolo librarul avea niște bănci mititele cât niște penare; o catedră înaltă de-o șchioapă și câteva table negre de lemn, mai mici decât tăblițele de piatră, pe care scriu copiii oamenilor.

Toate aceste lucrușoare erau aduse de librar drept jucării pentru copii. El le așezase în raft frumos unele lângă altele și aștepta ca vreun om, care își iubea copiii, să vină într-o zi să le cumpere, pe toate ori o parte din ele.

Un băiat, vânzător de librărie, așezase o parte din aceste lucrușoare, așa ca și cum ar fi fost într-o clasă. Rânduise frumos zece băncuțe, cinci pe un rând și cinci pe altul. În fața lor, mai spre dreapta așezase catedra, cu scăunașul ei, iar mai spre stânga, tot în fața băncuțelor, așezase o tablă neagră.

Clasa aceasta aranjată de băiatul-vânzător, ca să facă reclamă pentru marfa stăpânului, era cât se poate de potrivită pentru școala lui Chițchiron. Băncile nu erau nici prea înalte nici prea mărunte, așa încât se potriveau de minune pentru micuții șoricei. La tablă puteau să scrie cu înlesnire, iar catedra parcă fusese comandată anume pentru domnul Chițchiron.

Aci, în clasa aceasta, în raft, la librărie, veniră cei zece puișori Roademult, ca să învețe abecedarul.

PRIMA LECȚIE

După ce se înțeleseseră cu profesorul, cei trei șoricei veniră repede la culcușurile lor și spuseră puișorilor să se gătească de școală.

Puișorii se pregătiră repede, așa încât peste un sfert de oră treisprezece șoricei, cei trei părinți împreună cu cei zece feciorași, erau pe drum.

Se strecurară pe lângă ziduri, urcară prin poduri, coborâră prin magazii, până ajunseră la librărie. Aici se urcară unul după altul pe raftul în care se afla așezată sala de clasă a domnului profesor Chițchiron.

Profesorul îi aștepta. El primi pe cei zece școlari începători, îi mângâie și-i așeză în bănci, unul câte unul. După aceea, adresându-se celor trei părinți, le zise:

- Acum, dumneavoastră ne lăsați singuri. Bună seara!

Cei trei salutară respectuos și ieșiră, iar el se urcă la catedră.

Își netezi barba cu lăbuța, tuși de câteva ori și, aruncându-și privirile asupra clasei, ca un general asupra oștirii, începu să vorbească.

- Șoricei! zise el. Pentru voi, cei care ați venit acum, noaptea aceasta este cea dintâi noapte de școală. Ea va fi cea mai însemnată noapte din viața voastră.

Și, urmând așa, profesorul Chițchiron ținu o cuvântare frumoasă, în care căută să arate micilor șoricei cât de mare lucru este să învețe carte.

După aceasta, profesorul îi învăță cum să stea în bănci, cum să se scoale și cum să se așeze. Le dete apoi tăblițe, condeie și abecedare. Micii școlari erau foarte veseli. Mai ales când văzură micile lor abecedare, se bucurară foarte mult.

Domnul Chițchiron le arătă cum să se așeze la scris, cum să așeze tăblița pe bancă și cum să țină condeiele pentru scris.

Școlarii, fiind șoricei mărișori și destul de deștepți, pricepură repede aceste mărunțișuri, așa că domnul Chițchiron nu simți nevoia să stăruiască prea mult asupra acestor lucruri.

Pentru ca învățătura să-i atragă și mai mult pe micii școlari, la recreație, domnul Chițchiron ieși cu ei prin librărie. Îi așeză la rând, doi câte doi și făcură un marș frumos, ca soldații.

Să-i fi văzut pe cei zece verișori cum păseau și cum țineau codițele pe spate. Erau așa de mândri că parcă nu erau nepoții Roademultulesei, ci parc-ar fi fost cine știe ce șoareci de neam împărătesc. Nu e vorbă, și domnul Chițchiron îi îndemna la fudulie cu sfaturile lui. El însuși mergea pe lângă ei foarte țațoș și mereu le chițăia:

- Pășii rar și apăsat! Țineți botișorul în sus, lăbuțele întinse pe lângă corp, iar coada drept pe spinare!

Din când în când, profesorul se oprea într-un loc și, privind din depărtare pe cei zece șoricei, le striga întocmai ca la micii dorobanți:

- Un! Doi! Un! Doi! Bate talpa, scoate pieptul... simte cotul! Un! Doi! Un! Doi!

Dintre toate lecțiile, aceasta li se păru șoriceilor cea mai ușoară și, de aceea, o învățară lesne și fără greșală.

